

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: W. G.**, zastoupen opatrovníkem JUDr. D. R., Ph.D., asistentem soudce Nejvyššího správního soudu, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 162/2004 - 32 ze dne 13. 1. 2005,

takto:

- I.** Řízení **se zastavuje.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Plzni rozhodl dne 13. 1. 2005 rozsudkem č. j. 60 Az 162/2004 - 32 o zamítnutí žaloby, kterou podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 717/LE - B01 - B02 - 2004 ze dne 29. 10. 2004, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná.

Rozsudek Krajského soudu v Plzni stěžovatel napadl kasační stížností.

Z marných pokusů o doručení zásilek krajského soudu v rámci postupu podle § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), po podání kasační stížnosti vyplynulo, že pobyt stěžovatele není znám a že jej nelze zjistit. Nedoručitelná zůstala zásilka obsahující usnesení Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 162/2004 - 59 ze dne 13. 4. 2005 o zamítnutí stěžovatelovy žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Za tohoto stavu byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí.

Po předložení věci k rozhodnutí o kasační stížnosti rovněž Nejvyšší správní soud zjišťoval pobyt stěžovatele, avšak i on tak učinil marně. Z vyjádření Policie ČR, evidenčního odboru Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, které bylo soudu podáno dne 10. 11. 2005, vyplývá, že stěžovatel měl vydané výjezdní vízum platné od 5. 4. 2005 do 4. 5. 2005 k opuštění České republiky a že jeho současný pobyt není znám.

Podle § 33 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 350/2005 Sb., soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce).

Na základě shora uvedených opakovaných marných pokusů o zjištění místa pobytu stěžovatele má Nejvyšší správní soud za prokázané splnění podmínky podle § 33 písm. b) zákona o azylu ve znění zákona č. 350/2005 Sb.

Při zastavení řízení aplikací § 33 písm. b) zákona o azylu ve znění zákona č. 350/2005 Sb. vycházel Nejvyšší správní soud též ze skutečnosti, že toto ustanovení je ustanovením procesní povahy, že není přechodných ustanovení k jeho aplikaci po účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. a že podmínky pro zastavení řízení byly splněny již za účinnosti právní úpravy předešlé, přitom tehdy bylo třeba kumulativního splnění dvou podmínek, a šlo tak o právní úpravu oproti té současné přísnější (podle § 33 zákona o azylu ve znění před účinností novely č. 350/2005 Sb. soud řízení zastavil, jestliže nebylo možno zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu a tato skutečnost bránila nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci). Byly-li totiž splněny přísnější podmínky pro zastavení řízení již v době před účinností novely provedené zákonem č. 350/2005 Sb., trvá-li bez přerušení stav, za něhož bylo možno řízení zastavit podle předchozí právní úpravy, i za právní úpravy současné a je-li současná podmínka pro zastavení řízení jednou z těch, které musely být splněny podle předchozí právní úpravy, nelze v aplikaci § 33 písm. b) zákona o azylu po účinnosti uvedené novely spatřovat porušení zákazu retroaktivity, jenž je judikaturou Ústavního soudu traktován jako zákaz posuzování právních skutečností či právních vztahů, jež se uskutečnily dříve, než právní norma nabyla účinnosti, který vychází z premisy, že každý musí mít možnost vědět, jaká pravidla se na jeho jednání aplikují, jak vyplývá např. z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 611/01 ze dne 13. 6. 2002.

Nejvyšší správní soud kromě toho vycházel z konstrukce Hlavy IV zákona o azylu nazvané „Přezkum rozhodnutí ve věci azylu soudem“ a dovodil, že i po účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. jsou důvody zastavení řízení před soudem aplikovatelné jak v případech řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného, tak v případech řízení o kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajských soudů. Aplikace samotného ustanovení § 33 zákona o azylu po účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. totiž není omezena toliko na řízení o žalobě, z použití slova „žalobce“ za slovy „žadatel o udělení azylu“ v písmenech a) až e) § 33 nelze dovodit, že by jím nemohl být žalobce po podání kasační stížnosti (stěžovatel po podání kasační stížnosti své primární postavení žalobce neztrácí), navíc aplikovatelnost celé Hlavy IV zákona o azylu i na řízení o kasačních stížnostech před Nejvyšším správním soudem vyplývá z § 32 odst. 5 zákona o azylu, kde je stanoven odkladný účinek kasační stížnosti.

Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. řízení zastavil, neboť tak pro případ, že nebude možno zjistit místo stěžovatelova pobytu, stanoví § 33 písm. b) zákona o azylu ve znění zákona č. 350/2005 Sb.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť v případě zastavení řízení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu